

„Mert ahol a kincsetek, ott lesz a szívetek is.” (Lk 12,34)

Jézusnak erről a tanításáról Lukács evangélista számol be. Arról ír, hogy a tanítványokkal együtt úton van Jeruzsálemben, halálának és feltámadásának húsvétjára. Út közben hozzájuk fordul, „kisdéd nyájnak”[1] nevezi őket, és elmondja nekik, amit a szívében hordoz, lelkének mélységes meggyőződését. Egyebek között a földi javaktól való elszakadásról beszél, az Atya gondviselésébe vetett bizalomról, a lelki éberségről, és a tevékeny várakozásról Isten országára.

Az előző versekben Jézus arra bátorítja őket, hogy mindenről, még a saját életükről is mondjanak le, és ne aggódjanak az anyagi dolgok miatt, mert az Atya tudja, mire van szükségünk. Arra hívja és bátorítja őket, hogy keressék Isten országát és gyűjtsenek „soha el nem fogyó kincset a mennyben”[2]. Természetesen Jézus nem a földi dolgok iránti passzivitásra buzdít vagy a munkában való felelőtlenségre, viszont meg szeretné szabadítani őket a szorongástól, a nyugtalanságtól és a félelemtől.

„Mert ahol a kincsetek, ott lesz a szívetek is.”

A „szív” itt az emberi személy teljes lényegét egyesítő középpontot jelenti, amely értelmet ad mindannak, amit él; ez az őszinteség helye, ahol az ember nem tud csalni vagy színlelni.

Általában az ember valódi szándékait jelzi, azt, amit valójában gondol, hisz és akar. A „kincs” az, amit a legértékesebbnek tartunk, és ezért elsődleges számunkra; az, amiről úgy gondoljuk, hogy biztonságot ad a jelenre és a jövőre nézve.

„Ma – mondja Ferenc pápa – mindent megvesznek és megfizetnek, és úgy tűnik, hogy maga a méltóság értelme függ azoktól a dolgoktól, amelyeket a pénz hatalmával szereznek meg. Ezek csak a felhalmozásra, a fogyasztásra és a feltűnésre sarkallnak bennünket, egy megalázó rendszer fogságába ejtenek, amely nem engedi, hogy a közvetlen szükségleteinken túlra tekintsünk.”[3] De lelkének legmélyén minden férfi és nő szüntelenül keresi az igazi boldogságot, amely nem okoz csalódást, és ezt semmilyen anyagi gazdagság nem képes betölteni.

Chiara Lubich írta: „Igen, ott van, amit keresel: ott van a szívedben egy végtelen és halhatatlan vágyakozás; remény, amely nem hal meg; hit, amely áttöri a halál sötéttségét, és fényt jelent azoknak, akik hisznek: nem hiába reménykedsz és hiszel! Nem hiába! Azért reménykedsz és hiszel, hogy Szeress!”[4]

„Mert ahol a kincsetek, ott lesz a szívetek is.”

Ez az ige lelkiismeret-vizsgálatra hív bennünket: mi az én kincsem, mi az, amit a leg többre tartok? Ez különböző árnyalatokat ölthet, mint például az anyagi helyzet, de a hírnév, a siker, a hatalom is lehet. A tapasztalat azt mutatja, hogy újra és újra vissza kell helyezkednünk a valóságos életbe, abba, amely nem múlik el: az evangéliumi szeretet radikális és igényes megélésébe.

„Egy keresztény nem elégedhet meg azzal, hogy jó és irgalmas, alázatos, szelíd és türelmes... A testvérei iránt olyan szeretettel kell lennie, amelyet Jézus tanított nekünk. [...] A szeretet nemcsak kész arra, hogy odaadja az életét, hanem oda is adja.”[5]

Minden felebarátunkat, akivel a napjaink folyamán találkozunk (a családban, a munkahelyen, mindenütt), ezzel a mértékkel kell szeretnünk. És ha nem magunkra gondolunk, hanem másokra, a másikat éljük, akkor fogjuk megtapasztalni az életünkben az igazi szabadságot.

Augusto Parody Reyes és az életige csoport gondozásában

[1] Lk 12,32

[2] Lk 12,33

[3] Ferenc pápa *Dilexit nos* n° 218.

[4] C. Lubich *Levelek az első időkből*, 1944. június, Città Nuova Editrice 2010, p. 49.

[5] C. Lubich *Conversazione in collegamento telefonico*, Città Nuova Editrice 2019, p. 152.

forrás: fokolare.hu